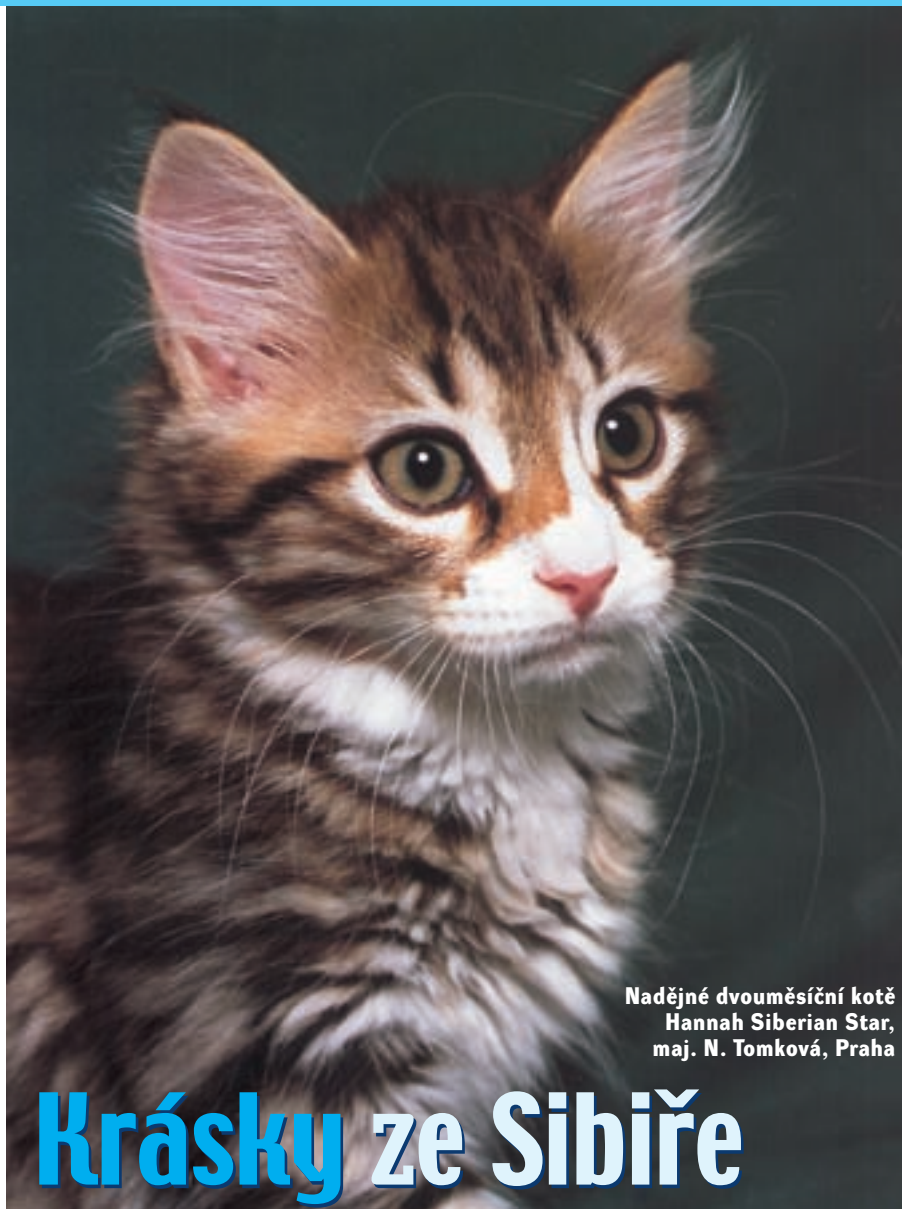

Historie kočičího rodu v Čechách

Nadějně dvouměsíční kotě
Hannah Siberian Star,
maj. N. Tomková, Praha

Krásky ze Sibíře

Do velké skupiny přírodních polodlouhosrstých plemen koček patří vedle amerických mainsských mývalů, severských norských lesních a tureckých angor i poměrně mladé plemeno - kočky sibiřské. Pro laiky nejsou mezi těmito plemeny velké rozdíly. Snad všechna mají delší mramorovanou nebo tygrovou srst, velké uši a delší nos... Rozdíly tu jsou, a velké. Jinak by světové felinologické organizace tato plemena neuznávaly a sibiřská kočka by si běžala dodnes po Sibíři (což asi také dělá) a svět by o ní nevěděl.

NEJÍ DOMU BEZ KOČKY

Kočky se v Rusku odjakživa těšily velké úctě. Pravoslavné náboženství, které zde převažovalo, nestavělo kočky na pranýř, nikdy nehořely hranice s čarodějkami v náručí s černou kočkou, nikdy se tyto myšilovky nestávaly obětmi tmářství a pověr. Rusko bylo po staletí ryze agrár-

ním státem. I nevzdělaní muži, podobně jako obyvatelé starého Egypta, chápali význam kočky jako ochránkyně úrody. Úctu k nim chovali samotní carové, vážnosti se kočky těšily i u petrohradské či moskevské šlechty. V době SSSR bylo šlechtění koček považováno za buržoazní přežitek, za ideologicky pochybnou aktivitu. Teprve po pádu komunistického režimu světlo chovatelům na lepší časy. Byly založeny první kluby chovatelů. Již v roce 1987 se konala v Rusku první výstava koček, začaly se vést plemenné knihy. Sibiřská kočka se stala předmětem cíleného zájmu ruských chovatelů. Tím se snad naplňuje jedno staré ruské přísloví: „Jedině v tom domě bude štěstí a blahobyť, jehož práh překročí kočka.“

SIBIRSKAYA KOSHKKA JDE DO SVĚTA

Industrializací tajgy v šedesátých letech minulého století se na Sibíř dostávali

inženýři, technici a specialisté různých oborů. Nejen z celého Sovětského svazu, ale i z bývalé NDR a Československa. Údajně v roce 1984 přivezli němečtí pracovníci plynovodů sibiřské kočky do Berlína a Lipska a tak položili základní kámen německého chovu. Bývalá NDR hrála v propagaci sibiřských koček velkou úlohu. Protože dovoz polodlouhosrstých koček ze západních zemí byl politicky, organizačně i finančně téměř nemožný, byly sibiřské kočky pro zájemce o chov velmi vhodnou náhražkou. Prvními registrovanými chovateli těchto koček byli Betti a Hans Schulzovi z Berlína, kteří založili svůj chov na kočkách z Leningradu. Svaz zahrádkářů a chovatelů drobného zvířectva (VKSK) uznal sibiřskou kočku 1. ledna 1987 za samostatné plemeno a vydal i provizorní standard.

První sibiřky dovezla do Spojených států amerických v roce 1990 Elizabeth Terellová. Ještě téhož roku odchovala první koťata na americkém kontinentu. TICA je uznala jako plemeno v roce 1998. Postupně si sibiřské kočky prorážely cestu do celé západní Evropy. Dodnes se chovají v Německu, Francii, ve Španělsku, především v klubech organizovaných ve WCF. FIFe je jako samostatné plemeno uznala v roce 1997 a od 1. ledna 1998 mohou tyto sympatické kočky soutěžit ve všech třídách jako ostatní plemena a získávat všechny výstavní i chovné tituly.

ČEŠI NAPOMOHLI UZNÁNÍ

Do České republiky bylo na začátku devadesátých let importováno několik zvířat. Velkou zásluhu na tom má paní Božena Reslová z Prahy, pozdější dlouholetá prezidentka Bohemia Cat Clubu (člen WCF). Její Wasilisa Knazewa a Raisa Maximilewna iz Moskwa daly první „papírová“ koťata u nás. Nikolaj OK Sibiria a Olga (registrovaná ještě u německého 1. IMCCCV) se stali chovným párem chovatelské stanice Z Kajetánky paní Kořínkové. Následovaly další importy, další narození koťata. Tata-Natusja, Kroschka, Over Gold Agraféna, Over Gold Alexandr...

Protože se v původní vlasti sibiřských koček dlouho neprojevovala snaha toto plemeno připravit a dovést k jeho uznání u FIFe, chopily se iniciativy české chovatelky. Special feline club Prague v čele s paní Markovou zorganizoval v červnu 1996 na národní výstavě na Kladně první bonitaci sibiřských koček. Byla to nejen snaha o sjednocení náhledu na toto plemeno mezi českými chovateli a posuzovateli, ale i pomoc ruským kolegům

v tvorbě oficiálního standardu. Svodu se zúčastnilo 22 koček. Byly to většinou odchovy chovatelské stanice Z Kajetánky (Kořínková) a OK Sibiria (Reslová). Figurovala zde i další jména - Čepeláková, Holíková, Škaloudová, Makl, Papíková, Marešová, Průšová, Baxa... Ani u nás nebyl v té době na toto plemeno jednotný názor. Většinu chovatelské veřejnosti tyto snahy ani nezajímaly. Středem zájmu byly tehdy pouze kočky perské.

Po uznání plemene mezinárodní organizací FIFE na generálním zasedání ve finském Tampere v květnu 1997 proběhla již v říjnu téhož roku v Praze „revize“ sibiřek v Čechách. Mezinárodní posuzovatelka pro všechna plemena koček MUDr. Marie Říhová posoudila na dalším svodu celkem čtyřicet čtyři jedinců, provedla nové zařazení do barev podle EMS systému, zkontrolovala rodokmeny a zkonstatovala, že většina zvířat odpovídá standardu. Velká část odchovů byla ze stanic: Z Kajetánky (Kořínková), Sibiřský expres, OK Sibiria (Reslová), Česká Sibiř (Škaloudová), Sibiri-rou (Rousková), Z Nemilské cesty. Z tehdejších šedesáti registrovaných sibiřských koček jich svodem prošly více než dvě třetiny.

SIBIŘKÁM SE V ČECHÁCH DARI

Obľiba sibiřských koček v České republice neklesá. Plemenná kniha koček ČSCH registrovala v posledních letech mnoho koťat i dovozu: v roce 1998 osmdesát pět koťat, v roce 2001 dokonce devadesát pět a minulý rok 89 koťat.

O kvalitě dovezených zvířat i našich odchovů vypovídají výstavní úspěchy. Je jich celá řada a nelze vyjmenovat všechny. Joki Koki Hairy Hudle z chovu paní Marešové vybojovala několikrát absolutní vítězství, importy Zinaida a Orion Valencic získali jako první nejvyšší výstavní titul FIFE evropského šampiona, chovným přínosem je finský dovoz GIC Amante's Allegria (Tomková), nadějní jsou i GIC Maxim Valencic (Rückerová), IC Atos Knyaz Gvidon (Škaloudová) i mladý Nikita Dauria (Kaněrovi). Do absolutní špičky patří EC Cyril Siberian Star (Suldovská), IC Babetka Česká Sibiř (Škaloudová), GIC Honzíček de Sedlak (Sedláková), GIC Adélka z Tichého údolí (Kaněrovi). I další chovatelské stanice - Country Cat (Nováková), Wings (Kabátová), Bella Bohemia (Iltisová) a další se snaží o kvalitu. Sibiřské kočky z českých odchovů patří k nejlepším v Evropě.

NEVA MASQUERADE DOBÝVÁ SVĚT

Co se pod tímto tajemným názvem skrývá? Něvskaja maškaradnaja je sibiřská kočka ve zbarvení colour point. Něvská maškaráda je skoro bílá sibiřka s odznaky (akromelanickým zbarvením) a modrými očima. Tato barevná varieta se zrodila náhodně. V 60. letech byly do SSSR přivezeny první siamské kočky starého typu. Ty se pak v mnoha moskevských a leningradských rodinách začaly křížit s domorodci - sibiřskými kocoury. V dalších generacích se začala objevovat polodlouhosrstá a robustní koťata se siamskými

Chasinta z Kajetánky, svod 1997

odznaky. Ctitelé těchto zajímavých kříženců pojali plán vyšlechtit standardní sibiřky s odznaky. WCF i americká TICA tyto barevné kombinace uznávají jako samostatné plemeno a na výstavách sklízí někteří jedinci zasloužené úspěchy. První sibiřské kočky s odznaky importovala přímo z Ruska dr. Sehnerová, Vasilisa s černohnědými odznaky a kresbou (SIB n 21) v její chovatelské stanici dala několik koťat ve zbarvení point. Tolstoy Stella Felicita Evy Iltisové z Prahy má kariéru na výstavách WCF jistě před sebou.

I v chovatelských stanicích sibiřských koček, které jsou registrovány u FIFE, se čas od času narodí koťata „nestandardních“ barev. Je asi škoda, že nemohou soutěžit s ostatními o tituly nejvyšší. Možná by čeští chovatelé a milovníci sibiřských koček s odznaky mohli apelovat na poněkud konzervativní FIFE a zorganizovat mezinárodní přehlídku těchto zajímavých barevných variet a pomoci „něvské maškarádě“ k jejímu uznání.

Text a foto Go

Zinaida, dovoz z Ruska, maj. N. Tomková

Vítěz mnoha výstav - Cyril Siberia Star

Tichon, něvská maškaráda, maj. I. Sehnerová

